

မောင်သိန်းတန်

(နမူနာလီလျှော့)

သပြေ
အ
ရွယ်

စက်ယအကြိုင်

(တမ်းတခြင်း)

နောင်တော် ...

၂၀၀၁ ပြာသိုလဆီရင် နောင်တော်ဆုံးတာ (၁၅)နှစ်ပြည့်ပါပြီ။

တစ်ချိန်က မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတို ရေးဆရာ မောင်သိန်းတန်၊ “သည်အရွယ်” လုံးချင်းဝတ္ထုရေးသူ မောင်သိန်းတန်၊ “နှမလက်လျော့ နေလေတော့” ရုပ်ရှင်မင်းသား မောင်သိန်းတန်... ဆိုသူကို အမှတ်ရနေကြ တုန်းပါ။ နောင်တော့်ရဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေကို ထိတွေ့ခဲ့သူက ဘယ်မှေ့ကြမလဲ...

ငယ်ငယ်တုန်းက ဘောက်ထော်မင်္ဂလာလမ်းဒေါင့်က အိမ်ကြီးမှာ ဒန်းစီးရင်း သီချင်းတွေ၊ ကဗျာလေးတွေ အော်ဟစ်သီဆိုခဲ့တဲ့ လူမမယ် မောင်နှမသုံးယောက်အနက် နောင်တောဟာ ဦးစွာ ပထမ ကလောင်ကိုင်ဆွဲပြီး စာကျောက်တိုင် စိုက်ထူခဲ့သူပါ။ မမလေးက ဒုတိယ၊ ညီမောင်က တတိယ၊ ဪ... ကလေး သုံးယောက်ရဲ့ လက်တွေ့ထဲမှာ ကလောင်ကိုယ်စီ မြတ်နိုးစွာ ကိုင်ဆောင် မိကြပါတယ်...

ဩဂုတ်လ (၁)ရက်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်က မိခင်ကြီးရဲ့ “သူလိုလူ” စာအုပ်ကို နဝမအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်နောက်ကျောဖုံးမှာ DIED BUT NOT DEAD ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးနဲ့ ညီမောင်ပူဇော်ထားပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ အဖြူရောင် စာအုပ်တိုက်က နီဝင်ဘာလ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ မိခင်ကြီးရဲ့ “အဖြူ” ဝတ္ထုကို တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက်ကြောဖုံးမှာလဲ AS ONE ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရင်သွေး တစ်ယောက်ဟာ ကဗျာလေးနဲ့ ပူဇော်ထားတာကို သိရှာသည်မဟုတ်။

ခုလဲ မြင်စေချင်လိုက်တာ နောင်တော်... တစ်ချိန်က “သီဟရတနာ” ပုံနှိပ်တိုက်ရယ်လို့ အများသိကြတဲ့ မိခင်ကြီးရဲ့ စာပေအလုပ်ရုံကို မြေးဖြစ်သူ နောင်တော်ရဲ့သား၊ မောင်သိမ်းစိုးက “သီဟရတနာ” စာပေရယ်လို့

အခွန်ရှည်စေပြန်ပြီ။ မျိုးဆက်သစ်တို့ရဲ့ တာဝန်ကို သူထမ်းဆောင် နေပါသကော။
နောင်တော်ရေးခဲ့တဲ့ “သည်အရွယ်” ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမယ်ပြောတော့...
နောင်တော့်ကို ညီမောင်ကဗျာဖြင့် ပူဇော်ခွင့်ရပြီပေါ့။

“သည်အရွယ်” ဆိုတဲ့ နောင်တော်ရဲ့ ဝတ္ထုကို အခြေခံပြီး YOUTH
ဆိုတဲ့ကဗျာလေးကို နောင်တော့်အား လွမ်းလွမ်းဆွေဆွေတမ်းတရင်း
ရေးဖွဲ့ပူဇော်လိုပ်ပါတယ် နောင်တော်ရေ...

“မောင်သိန်းတန်” ၁၅ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ
(မိုးဟိန်း - သားငယ်ဂျာနယ်ကျော်)

*

YOUTH

In silence,

He stood on the beach ... gazing, His head simmering, his heart
pounding, Seeing the silhouettes out there.

The wind and waves read his thoughts, Caught his mood and
rushed to him.

“Come, plunge into the deep... anew!”

Just one move, not further

As the ground held him fast.

A ground, he had long strolled.

“Don’t, better the old !” he was told.

Follows a commotion, a tug-of-war.

Beaten by waes, blinded by sand, he stood there on the margin.

Laughing, crying, wriggline.

Oh, a poor toy under the cold sky!

25-12-2000

In memory of

My beloved brother.

Moe Hein

(Son) Journal Kyaw

*

“လူငယ်”

ကမ်းစပ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ သူငေး

ခေါင်းထဲအတွေးတွေဆူဝေ ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်။

အဝေးက အရိပ်သဏ္ဌာန် တွေမြင်လို့နေ။

လေနဲ့လှိုင်း ... သူ့အတွေးကိုမှန်းဆမိ

ဘဝင်အငြိကို မြင်တွေ့သိ။

တရှိန်ထိုးပြေးလာပြီး “ဟေ့ ... ရေနက်ထဲကို ဆင်းသက်လိုက်
တို့ကမ္ဘာသစ်ကြီး။”

သူတစ်ချက်လှုပ်ခါသွား၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့မဆက်။

အကျွမ်းတဝင်မြေကဆွဲငင်ထား။

“မလုပ်နဲ့ ... အဟောင်းမှာ အကောင်းပိုသကွယ့်”

ဟော ... ဆူညံပေါက်ကွဲ - လွန်ဆွဲပွဲစပြီ။

လှိုင်းတွေက ရိုက်ပုတ် - သဲဆုပ်နဲ့ပတ်။

ရေမြေအစပ်လေးမှာ - သူ့ခမျာ ရပ်လျက်

ရီနေ ... ငိုနေ ... လူးလိုမ်းနေ ...

ဟယ်... အေးစက်စက် မိုးပြာအောက်မှာ

သနားစရာ ကစားစရာ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ပါလား။

ချစ်လှစွာသော နောင်တော်သို့ ...

“သင့်”

*

(ရှုမဝ ဦးကျော်၏ အမှာ)

အဆွေစာရှုသူ၊

အမှန်မှာ ဤစာအုပ်ကို ရှုမဝမှ ထုတ်ရန် ရည်မှန်းထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ပါသမျှကို (စာမျက်နှာ ၁ မှ ၁၅ အထိက လွဲလျှင်) ကျွန်တော်သည် မောင်သိန်းတန်၏ လက်ရေး စာမူကတည်းကပင် ရှုမြင်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဤစာမူများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖန်ရှုရွေးချယ်၍ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတင် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်၏ ထက်ဝက်မျှလောက်သာ လက်ရောက်ရှိသေးသော အချိန်ကပင် မောင်သိန်းတန်အား ဆက်လက် ရေးသားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်ထုတ်ပေးမည်ဟုလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် စာပေလောက၌ လူသိများသော သူငယ်ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဂျာနယ်ကျော် မမလေးတို့၏ ရင်နှစ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟူသော အကြောင်းထက် မောင်သိန်းတန်၏ အသက်နှင့်မလိုက်အောင် လှုပ်ရှား ဂယက်ထမှုက သူ့အား ပိုမို လူသိများစေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ မောင်သိန်းတန်အား “ဘောင်ဘင်ခတ်နေသော အိုးကလေး” အနေဖြင့်သာ မြင်နေမိသည်။

ဘောင်ဘင်ခတ်နေသော အိုးကလေးသည် ဟိုမှသည်-သည်မှဟို သွားလာကူးခတ် ရပ်တည်မရ ဖြစ်နေသည်။

ဤနေရာ၌ ဘောင်ဘင်ခတ်သည် ဆိုရာဝယ် “မပြည့်သောအိုး ဘောင်ဘင်ခတ်သည်” ဟူသော စကားပုံနှင့် နှိုင်းယှဉ်သည်မဟုတ်ပါ။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ယူပြောင်းရွှေ့နေသော အိုးဟူသမျှ ပြည့်သည်ဖြစ်စေ၊ မပြည့်သည်ဖြစ်စေ ဘောင်ဘင်ခတ်မြဲ ဓမ္မတည်း။

မောင်သိန်းတန်သည် မည်သည့်နေရာမျှ ရပ်တည်၍ မရ၊ ဟိုမှသည်မှ

လူးလားကူးသန်းကာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေလေသည်။

သည်အရွယ်နုနယ်သေးခိုက်တွင် ဤသို့ပင်
ဘောင်ဘင်ခတ်တတ်ကြပေသည်။ အတွင်းစိတ် ဘောင်ဘင် ခတ်ခြင်းနှင့်
အပြင်ကာယ ဘောင်ဘင်ခတ်ခြင်းသာလျှင် ခြားနားချင် ခြားနားပေမည် ဖြစ်၏ ။

ဘောင်ဘင် ခတ်နေသော အိုးကလေးသည် စာပေညောင်ညိုရိပ်၌
အမှတ်မထင် ချွေးသိပ် နား နေလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ချွေးသိပ်ခိုက်ဝယ် ဤ “သည်အရွယ်” စာမူများ အဆက်မပြတ်
မောင်သိန်းတန်၏ လက်မှ ထွက်လာသည်။ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆက်တိုက်ဆိုသလို
ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် သူ့အရွယ်၌ သူတွေ့ကြုံရသမျှကို ရဲဝံ့ ရိုးသားစွာ
တင်ပြထားသည်။ အသက် ၃၀ ကျော် စာရေးဆရာက ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်သား
နေရာဝင်ကာ ရေးထားသော စာမျိုး မဟုတ်သဖြင့် စာပေရသဂုဏ် မြောက်လှသည်။

“သည်အရွယ်” ကိုဖတ်ရှုရလျက် မောင်သိန်းတန်သည် စာပေ
ညောင်ညိုရိပ်၌ ခေတ္တခဏ ချွေးသိပ်နားနေရုံဖြင့် မသင့်၊ ဤညောင်ညိုရိပ်၌
အမြဲမှီခိုရပ်တည်ရန် သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြ ရပါလိမ့်မည်။

အဆွေသည် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် အယူအဆခြင်း
တူညီလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

သို့သော် မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်ကမူ ဤညောင်ညိုရိပ်ကို
ချွေးသိပ်ရုံမျှလောက်သော သဘောထားလေသလား မသိပါ။

မောင်ကျော်

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း

၅-၆-၆၃

(မြသန်းတင့်၏ အမှာ)

သူသည် ရေခဲသေတ္တာ၊ ဆိုဖာထိုင်ခုံ စသည်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်
အပ်သောအိမ်မှ ထွက်ပြေးကာ၊ ရွှံ့၊ ကြက်ချေးနဲ့၊ ဘဲချေးနဲ့တို့ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး
နံစော်လှသော အလုပ်သမားရပ်ကွက်ထဲတွင် လှည့်လည် ကျက်စား၏။ သူသည်
ရှယ်လီ၏ ကဗျာများနှင့် ရှိတ်စပီးယား၏ လင်္ကာတိုကလေးများကို
သင်အံ့လေ့ကျက်ရသော ကျောင်းစာသင်ခန်းမှ ထွက်ပြေးကာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်များ၊
ကူလီခေါင်းများ၊ ပြည့်တန်ဆာများ၊ သဘောသားများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော
သဘောဆိပ်၌ သွား၍ ခရစ်ယာန် ဓမ္မသီချင်းသံတို့လည်း တည်ညံ့ရှိသော ဒါဂျီလင်
သာသနာပြုကျောင်းတိုင် နေခဲ့ပြီးသည့်နောက်၊ ကြေးစည်သံနှင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မကို
ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်သံကို တစ်ရံမလပ်ကြားရတတ်သည့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်လည်း ကပ္ပိယ လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် သူ၏ အစ်ကို စစ်ဗိုလ်၏
အိမ်ကြမ်းပြင်ထက်မှ ဆင်း၍၊ အချုပ်ခန်းထဲသို့လည်း သွားရောက်
အိပ်စက်နားနေခဲ့ဖူး၏။ သူသည် လှပချောမွေ့၍၊ ချစ်စရာကောင်းသော
မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အတွက် ဆောင်တည်ရာမရ ဖြစ်ပြီးနောက်၊ လင်ရှိ
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်လည်း တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားများကို ပါးစပ်မှ
တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုတတ်သော်လည်း၊ မျက်နှာဖြူ သဘောသားများက
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ မြန်မာလူမျိုးတစ်ရပ်လုံးကို စော်ကားသောအခါ တွင်
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရန်ဖြစ်မိသဖြင့်၊ လမ်းပေါ်တွင် တစ်ညလုံး ဒဏ်ရာများနှင့်
လဲကျနေခဲ့ဖူး၏။

သူအရွယ်သည် ယခုမှ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေး၏။
သည်အရွယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သောအရွယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကြီးရင့်လူလားမြောက်
ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားနေသော အရွယ်ဟု စိတ္တဗေဒ ဆရာများက ဆိုကြ၏။
အမှန်အားဖြင့် သူသည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲပေါ်တွင် ရပ်ကာ၊ မဝီမသ စကားပြောတတ်စ
ပြုနေသည့် အရွယ်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် သို့ကလို အဆိုးနှင့် အကောင်း

လမ်းဆုံတွင် ရပ်ကာ သူ့ရင်ထဲတွင် ခံစားရသည်ကို မပီကလာ ပီကလာပြောနေတုန်း သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွားသူများသည် သူ့စကားကို မကြားဟန်ပြု ကြသည်။ မပီကလာ ပီကလာထွက်သော သူ့အသံကို နားထောင်ကာ ရယ်မောလှောင်ပြောင် သွားကြသည်။ သူပြောချင်တာတွေကို လူတွေက နားမထောင်ကြသောအခါ၊ လူတွေက လှောင်ပြောင်ကြသော အခါ လူတွေကို စိတ်ဆိုးလာလေသည်။ လောကကြီး ဖက်ပြိုင်၍ ရန်ဖြစ်လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို “စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်ကလေး” ဟု ကျွန်တော်ခေါ်ချင်သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဤ “စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်” ၏ မပီကလာ- ပီကလာ စကားများကို နားထောင်၍ လှောင်ပြောင် ရယ်မောခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် “စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်” စကားပြောရုံနှင့် အားမရတော့ဘဲ သူ့ခံစားချက်တွေ အတွေ့အကြုံတွေကို စားနှင့် ရေးထုတ် လိုက်၏ ။ ထိုအခါတွင် သူ့ကို လှောင်ပြောင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ပင်လျှင် သူစာတွေကို ကြည့်၍ အံ့သြလာရ၏ ။ စာရေးချလိုက်သောအခါ ယခင်က အကြမ်းမျှပင် ဖြစ်နေသော သူ့အတွေး သူ့စိတ်ကူးများသည် ပို၍ ကြည်လင်လောကြ၏ ။ ယခင်က မပီကလာ ပီကလာဖြစ်နေ သော သူ့အသံ ၊ သူ့စကား လုံးများသည် ပိုမို၍ ပီသလာကြ၏ ။ ကြွယ်ဝသော အတွေ့အကြုံ ရွှေမှုရိုင်းကို ကြည်လင်သော စိတ်ကူးလုံးတွင်ကျင်ပြီးနောက် စာရေးခြင်း အတတ်ပညာလက်ရာဖြင့် ထုလုပ်လိုက်သော အခါ၌ အနုပညာရတနာတစ်ပါးဖြစ်လာသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

သူ၏ ယခုလက်ရာများသည်အပြစ်အနာ လုံးဝကင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း နဂိုရွှေ ထည်အကောင်းကို လက်ရာရိုးရိုးဖြင့် ထုလုပ်လိုက်သောအခါ အဆင်ပြေသော ရတနာတစ်ပါးဖြစ် လာသည်ဟုကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် ပဋိပက္ခဖြင့် ပြွမ်းနေသောဘဝကို

ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက်၊ လက်ရာရိုးရိုးကလေးဖြင့်ထုလုပ်လိုက်သောအခါ
ဖတ်ပျော်၊ မှတ်ပျော်၊ နာပျော်သော ဝတ္ထုတိုက လေးများသည် ကျွန်တော်တို့ခေတ်၌
“စိတ်ဆိုးနေသော လူငယ်” တစ်ယောက်၏ ဖွင့်အန်ချက်များဖြစ်ရာ ကြိုက်သည်၊
မကြိုက်သည်ကို အပထား၍ အနည်းဆုံး၊ ဖတ်ပျော်၊ နာပျော်ရှိသည် ကိုကား၊ ဘာမျှ
သံသယ ရှိစရာ မလိုဟု ကျွန်တော် ထင်မိပေသည်။

မြဲသန်းတင့်

၁၀.၅.၆၃

*